XXIII. évf. 6. szám 2011. november-december

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lapja

CARRETTO:

AZ ELJÖVENDŐ ISTEN

BŐJTE CSABA:

AZ ELŐTTÜNK ÁLLÓ IDŐKRŐL

Jézus azért jött el közénk, hogy a világ sötétségét megszüntesse. Ő a világosság, akiben elkezdődött az új teremtés! Aki együttműködik vele, az megtapasztalja a szeretet örömét és a békét.

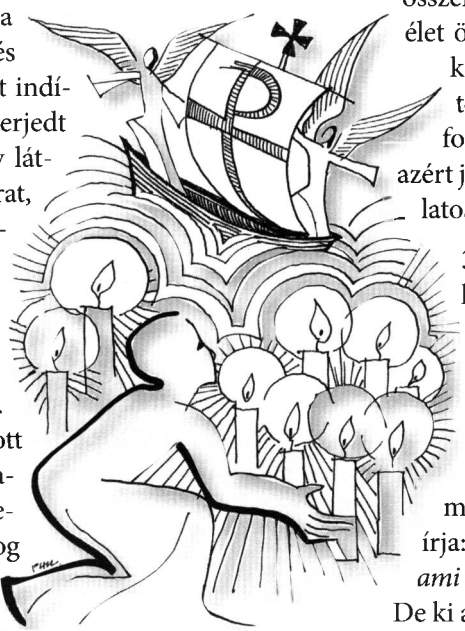
(ki)

Az Úr dicsősége beragyogta őket

(Lk 2,9)

A teremtéskor Isten fénye beragyogta a világot. Ez a fény az Úr bölcsességéből fakadt. Ez a fény az elrendezés fénye volt. Mindennek megvolt a célja, a csillagoknak adva volt a kijelölt pályája, az ember tudta, hogy miért él. Ebből fakadóan mindent átjárt az öröm és a béke. A feladatok, a napok egymásra épültek és csodálatos harmóniát alkottak. Az ember, a természet és Isten mindenben együttműködtek. Ezt a rendet irigyelte meg a sötétség és támadásba lendült. Első áldozata az ember volt. A bűnbeesés által széttört a harmónia, az ember lelke elsötétült. Fellépett az erőszak, a gyilkosság (Káin), az irigység, a félelem és a hatalomvágy. Az állatok egymásra támadtak, vad viharok alakultak, és az idők folyamán a népek háborút indítottak egymás ellen. A sötétség elterjedt az egész földön. Amikor már úgy látszott, hogy végleges győzelmet arat, eljött a fény, és legyőzhetetlenül felragyogott a betlehemi éjszakában. Először a legkisebbek vették észre: az Úr dicsősége felfénylett előttük! Elindultak és megtalálták a fény forrását: az isteni Gyermeket. Jézus rájuk tekintett és megváltozott az életük. Szegénységük ellenére határtalanul boldogok lettek. Aki befogadja ezt a fényt, az mind boldog lesz. Hogy is mondta az angyal?

1. „Királyságának nem lesz vége" (Lk 1,34). A megtestesülés olyan, mint egy fényszóró. Bevilágítja a jövőt, és megvilágítja a múltat. Isten öröktől fogva létezik. Még nem volt föld, nem voltak csillagok, csak egyedül Isten. Élt benne egy terv, hogy megteremtse az univerzumot. Megteremtette a földet, madarakat, halakat, sokféle állatot és növényeket, szép virágokat, és végül megteremtette az embert. Öröm és bánat, küzdelmek és győzelmek, összeomlás és újrakezdés egymást váltotta. Évmilliók teltek el, míg végül Isten emberré lett. *„Krisztusban, mint főben, összefoglalt mindent, ami a mennyben és a földön van"* (Ef 1,9). Ez a mondat óriási igazságot nyilatkoztat ki! Azért lett a világ minden szépsége, hogy Isten megszülessen, hogy Jézusnak méltó lakóhelye legyen. Azért született meg Jézus, hogy az ember isteni életet élhessen. Hogy megismerje és befogadja mindazt a szépséget, jóságot és igazságot, ami Istenben van. És hogy ezáltal boldog legyen. Hogy is mondja János apostol?

2. „Aki befogadta, annak hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen!" (Jn 1,12) Szabadságunkban áll, hogy Isten fiai legyünk. Ez a legnagyobb lehetőség, amelyben átélhetjük méltóságunkat. Ebben a célban világosodik meg az emberi élet gazdagsága. Ha éjjel az erdőben a zseblámpát felkapcsoljuk, néhány métert látunk magunk előtt. De amikor reggel felkel a Nap, beragyogja az egész tájat. A pszichológia, filozófia és más tudományok olyanok, mint a zseblámpa. Általuk valamit megláthatunk a sötétben. De a nagy összefüggéseket, a végső dolgokat, az élet örök beteljesülését csak a kinyilatkoztatás fényében láthatjuk meg. Isten Igéjéből ismerhetjük meg a legfontosabbat: hogy szeret az Isten, és azért jött el, hogy magával vigyen csodálatos országába.

3. Isten hívása választ vár! Amikor az angyal elmondta Máriának Isten hívását, ő ezt válaszolta: *„Történjék velem a te szavaid szerint"* (Lk 1,38). Igent mondott a felfoghatatlan ajándékra. Ezt az ajándékot – Isten hívását – nem mindenki érti meg. Pál apostol azt írja: *„Az érzéki ember nem fogja föl, ami Isten Lelkéből ered"* (1Kor 2,10). De ki az érzéki ember? Az, aki érzékeivel teljesen belegyökeresedik a materiális világba. Ez a mai világ – fogyasztói társadalom – legnagyobb veszedelme. Félretenni mindent, ami hit, vallás, erkölcs, család, lélek, nemzet – és hajszolni mindazt, ami pénz, hatalom, élvezet, karrier, dicsőség. Ez az irány lefelé vezet. Zuhanás a káoszba.

Nekünk, kereszténynek az a hivatásunk, hogy megállítsuk és visszafordítsuk ezt a zuhanást. Fölfelé – Isten felé! Ez tudja megmenteni a világot. Csak ez, és semmi más. Jézus azért jött el közénk, hogy a sötétséget megszüntesse. Ő a világosság, akiben elkezdődött az új teremtés! Aki együttműködik Vele, az megtapasztalja a szeretet örömét, az új élet boldogságát.

Katona István
főszerkesztő

AZ ELJÖVENDŐ ISTEN

Isten öröktől fogva jön. Eljött a világosság teremtésében és még inkább eljött Ádámban. Eljött Ábrahámban, de még inkább eljött Mózesben. Eljött Illésben, de még jobban eljött Jézusban.

A hozzánk érkező Isten az idővel előre halad, a történelemmel. „Helyhez kötődik" a kozmoszban, az ember lelkiismeretében, Krisztus személyében.

Már eljött, de még el kell jönnie.

„Meghallották az Úristen lépteit, aki a nappali szellőben a kertben járkált." (Ter 3,8)

Isten mindig jön és mi, akárcsak Ádám, halljuk lépteit. Isten, mivel maga az élet, mindig jön, s az élet tovább robban a teremtésben. Isten azért jön, mivel maga a fény, és a fényt nem lehet elrejteni. Isten azért jön, mivel maga a szeretet, és a szeretetnek szüksége van arra, hogy odaadja magát. Isten öröktől fogva jön: Isten mindig jön.

Ma este, a csodálatos sivatagi mennyboltot szemlélve, láttam a földtől még szabad szemmel látható legtávolabbi égitestet, az Androméda-ködöt... az Androméda-ködnek az a halvány fénye, ami ma este a szememig jutott, másodpercenként 300.000 km-es sebességgel egymillió évvel ezelőtt indult útnak. Isten már akkor, illetve már sokkal korábban elindult, hogy találkozhasson velem.

Az Androméda a hozzánk legközelebb lévő galaxis; a csillagászok már megszokták, hogy tízmilliárd fényévnyi távolságokról beszéljenek a mérhetetlen űrbe vesző más galaxisokkal kapcsolatban.

Isten már jóval születésem előtt elindult, hogy hozzám jöjjön. Sem a nap, sem a hold, sem a föld, se az én történetem, se az én problémáim nem velem születtek.

Én nem vagyok tudós, de a tudósok azt mondják, hogy a Föld két milliárd évvel ezelőtt született. Aztán különböző geológiai korszakok folyamán fölkészült az ember fogadására, ezekben a korszakokban teljes hatalmában és szelídségében megmutatkozott Isten teremtő tevékenysége. *„Este lett és reggel"* (Ter 1,5). Azonban az egyik reggeltől a másikig, az egyik estétől a másikig... mennyi idő telt el?

Nézzük el az esetleges számítási hibákat, amelyek inkább látásunk gyengeségének tudhatók be, mint a teremtett világ szabatos kibontakozásának. Ez a teremtett világ nem a számolással törődött, hanem a szeretettel, márpedig a szeretetben való pontosság eltér a számításoktól.

Bárhogy van is, nagyon szeretem nézni az eget és a földet. Számomra ez nem elveszett idő.

Amikor a sivatagba jövök imádkozni, a körülöttem lévő dolgok szemlélésével készítem elő imámat. Azt hiszem, az Úr helyezte ezeket a közelembe.

Amikor még fiatalabb voltam, kicsit idegeskedtem, amikor az ifjú cserkészek sátorverés közben kíváncsian és szeretettel nézegették az erdőt, a sárguló leveleket s az alattuk tanyázó kis rovarokat. Nézelődésüket időveszteségnek ítéltem. Inkább a plébánián szerettem volna őket látni hittanórán. Éretlen voltam, nem értettem, hogy a legjobb katekizmus, amikor valaki elmerülten nézi a dolgokat, mivel Isten ezek által kezd el hozzánk beszélni.

Talán éppen azzal rontottuk el nevelésüket, hogy mindenáron hittanórát akartunk tartani... Ők meg unottan ücsörögtek a padban, magolták a számukra sokszor értelmetlen rövid szövegeket... Most pedig szomorúan és idegenül állunk Isten misztériuma előtt.

Mennyire szeretnék ma – annyi év után – egy katekizmus órát egy mese-sétával helyettesíteni.... Szeretném megmutatni egy fiúnak, akit fogva tart a nagyváros cement-tömbje, hogy milyen csodálatos is egy madárfészek! Vajon nem a csodálkozás-e az első találkozás a misztériummal? Vajon nem a csodálkozásból születik meg szívünkben az Isten? Nem a csodálkozás-e az első lépés a szemlélődéshez?

Mondtam már, hogy amikor imádkozni jövök, a menny és a föld szemlélésével készítem elő imámat. Vagy inkább így mondom: elmerülök az égben és a földben... Mielőtt megkezdem Istennel a párbeszédet, hálálkodom azért a földdarabért, ahová helyezett.

A séta, a nézelődés, a dolgok érintése és szemlélése egyáltalán nem elveszett idő. Sőt, még tovább kell menni: élni kell a dolgokat. Ne nevessetek, amikor ezt mondom: fölfedeztem, hogy ezen az úton élni kell a dolgokat. A fölfedezés abban áll, hogy belépek a teremtés játékába, rálépek a Teremtővel való

találkozás legcsodálatosabb és legegyszerűbb útjára. Közben pedig szabadságommal – a lehető legnagyobb szabadsággal – fölkészülök a játékra.

Ha például valami szép ruhában jönnék ide a sivatagba, azonnal annak rabszolgája lennék, hiszen olyankor az ember fél, hogy bepiszkítja, vagy hogy meggyűrődik a nadrágja éle. Ehelyett olyan ruhában jövök, amelyik lehetővé teszi, hogy mindannyiszor hemperegjek egyet a homokban, valahányszor csak elkap Isten öröme. Ha különféle háztartási fölszereléssel, ággyal meg ilyesfélékkel jönnék, elveszíteném azt az örömet, hagy fadarabokat gyűjtsék és lássam, hogyan lobban föl az eleven láng két egyszerű, de olyan valódi szikra között, mint maga a teremtés... Aztán ezen is túl kell haladni, hogy valóban bekapcsolódhassunk a természettel folytatott játékba.

El kell fogadnunk a szelet, az éjszakai hideget, a nappali hőséget, a kényelmetlenséget, a gyönge egészséget, a kellemetlenségeket, ugyanis Isten ezek által tanít minket a szegénységre és türelemre. Főképp pedig a leghatározottabban vissza kell lépnünk az időben, egészen a dolgok eredetéig, amikor jobban láttuk az anyagot, mint a technikát, és jobban elgyönyörködtünk a naplementében, mint a jóléti társadalom által fölkínált kényelemben. Igen, szeretnék úgy belépni a dolgokba, mint a régi emberek, akik a természetben és a természetből éltek, s akik előtt nem volt probléma Isten léte. Biztos, hogy nem akarták bizonyítani, mivel érezték Őt, Isten ott volt és a *„nappali szellőben a kertben sétált"* (Ter 3,8). Isten léte magától értetődő annak, aki hallja lépéseit. Isten léte magától értetődő, de csak azok számára, akik egyszerűek, jók és igazak. Mi pedig sajnos nem vagyunk sem egyszerűek, sem jók, sem igazak. Aki pedig nem egyszerű, nem jó és nem igaz, az bűnös. Isten a bűnösnek nem magától értetődő. Vagy legalábbis... magától értetődő is, meg nem is... aszerint, hogy... Azt az Istent, aki a természetben magától értetődő is, meg nem is, a példabeszédek Istenének nevezném. Minden az Ő parabolája, de én a példabeszéd előtt tétovázó maradok. Látok s mégsem látok, értek, de mégsem értek...

A példabeszéd Istene még nem a hit Istene, mint ahogy a természetes ember még nem a kegyelem embere. Isten új közbelépésére van szükség, egy új teremtésre, hogy új kapcsolat jöjjön létre; ez pedig az üdvösség történet részét alkotja.

Amikor ez még nem kezdődött el, az ember a teremtésben hallja „az Isten lépteit", és Ádámhoz hasonlóan *„elrejtőzik az Úristen elől a kert fái között"* (Ter 3,8). Miért menekül? Mert elvesztvén az ősi ártatlanságot, retteg attól, hogy Isten színe elé álljon, mert elveszítvén ősi, áttetsző egyszerűségét, nem képes úgy látni Istent, amilyen. Ez az igazi oka annak, hogy az emberek nehezen találják meg Istent a teremtésben. Nem egyszerűek, többé már nem igazak – s ezt nevezzük bűnnek.

Ha az ember föl akar készülni a hitre, akkor ez azt jelenti, hogy meg kell szabadulnia a bűntől, amely a hit igazi akadálya. *„Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába"* (Mt 18,3) – mondja Jézus nagy erővel. Gyermekké lenni pedig azt jelenti: egyszerűnek, jónak, igaznak lenni.

Minden egyes lépés, amelyet az ember azért tesz, hogy szabaduljon a hazugságtól, az aljasságtól, az erőszaktól, az önzéstől, a gőgtől: Isten látása felé viszi.

Aki arra törekszik, hogy élje az igazságot, jót tegyen és tisztelje az életet, a világosság eljövetelére készül elő. Amint biztos, hogy a világosság egyedül Isten szeretetétől indíttatva érkezik el, az is igaz, hogy csak az tudja „befogadni", aki lemondott arról, hogy benne sötétség legyen.

Hallgassátok meg Szent János evangéliumának prológusát; nagy erővel „bizonyítja": az embernek hatalma van arra, hogy a világosság igazságát ne fogadja be.

„Kezdetben volt az Ige; az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige; ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett... Az Ige volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be." (Jn 1,1-11)

Íme, képesek vagyunk arra, hogy ne fogadjuk be, ne akarjuk a világosságot. Ez a mi drámánk. Néha azt a benyomást keltjük, hogy keressük Istent; talán mondjuk is, a valóság azonban az, hogy nem akarjuk megzavarni megszokott kényelmünket, nem akarjuk végrehajtani a szükséges szakítást a sötétséggel. Mondjuk, hogy akarjuk a hitet, de anélkül, hogy pénztárcánkat ki kellene nyitnunk a szegényeknek. Állítjuk, hogy keressük Krisztust, de valójában nem vállaljuk életünk megváltoztatását, bár világosan látjuk, hogy rossz irányba tart.

Valahogy nem tudok hitelt adni annak az embernek, aki ezt mondja: „Keresem Istent, de nem találom." Ezt mondanám neki: „Próbáld meg, hogy mindennap az igazság szerint járj el, szabadítsd meg magad a gőg démonától, az önzés sokszor fojtogató hínárjától, testvéredként fogadj el minden embert, és... meglátod... meglátod!"

Mert amikor a Szeretetet éled, amikor megteszed az „Igazságot", amikor tiszteled az „Életet", akkor Istent éled és tiszteled, aki már benned van. Mert Isten nem akkor fog eljönni hozzád, amikor már „jó" vagy. Ő már öröktől eljött és jön mindig. Hanem te vagy az, aki most megláthatod, mivel megtisztítottad szemedet, megszelídítetted szívedet, és leszálltál a magaslatokról.

Gondolj erre: Isten már jelen volt, Ő már jelen volt, Ő már eddig is jelen volt! Az egyetlen nehézség az volt, hogy te nem láttad Őt!

Most, hogy fölismered, még nagyobb a szeretet, a világosság, a Vele való élet; látod Őt, bár a születés homálya veszi körül és a teremtett világ titokzatos példabeszédében fejezi ki magát.

Carlo Carretto

Hogyan változtatta meg Jézus az életemet

TANÚSÁGTÉTEL

Ági vagyok. Katolikus családból származom. Férjemmel és három nagyfiammal élek. A munkahelyemen nyolc órában dolgozom. Családomban sajnos előfordul veszekedés, békétlenség.

2010 március 9-én éjszaka álmomban láttam az Úr Jézus arcát egy arany képkeretben. Nagyon szép volt. Ez az álom egészen átjárta a szívemet. Másnap a munkahelyemen olyan nagy nyugalom töltött el! Jó volt így dolgozni. Előtte lévő nap este a Mária rádióban hallgattam kedvenc számomat: *„Ne félj, mert megváltottalak."* Az egész szám alatt az Úr Jézusra gondoltam. Az otthon lévő Jézus-képet, ami legjobban hasonlít az álmomban látott Jézus arcára, egy központi helyiségbe tettem, az étkezőbe, ahol a család összejön, hogy mindig lássam Jézus arcát, és emlékezzem erre a szép álmomra.

2010 májusában anyukám meghívott Dejtébe (Szlovákia) a Szűzanya-jelenésre. A jelenés alatt nagy békességet és a Szűzanya jelenlétét éreztem. Másnap megfogalmazódott bennem, hogy Szentlélek-szemináriumra szeretnék menni. Alig bírtam kivárni a szeminárium kezdetét (október 4.), annyira érdekelt és olyan kíváncsi voltam. A Szűzanya vezetett Jézushoz. A szeminárium nagyon szép volt, átalakította a lelkemet. Egy új élet kezdetét jelentette számomra Jézussal a Szentlélekben.

Az első szemináriumon nagyon tetszett István atya egyik mondata: *„Világító oszlopoknak kell lennünk."* A szeminárium után kedvenc énekeimet gyakran énekeltem gondolatban: *„Ne félj, mert megváltottalak"* (221. ének); *„Köszönöm, Jézus"* (109. ének); *„Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk"* (268. ének).

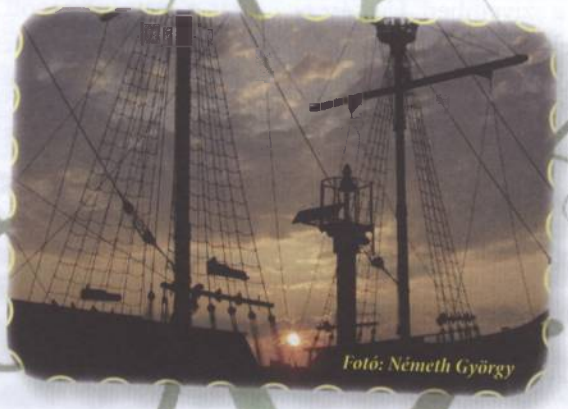
Imacsoportba is elkezdtem járni. Olvastam a „Szeretet sugárzásában" című könyvet, ami nagyon megérintett. (Ez a könyv egyszerű szavakkal vezet be a szentségimádás titkaiba.) A Szentlélek ének (268.) lett a kedvencem. Elkezdtem tanulni otthon főzés közben az énekek szövegét. Munkába menet mindig ezeket az énekeket énekeltem gondolatban, folyamatosan. Nagyon sok erőt kaptam a Szentlélektől, és egyre boldogabb lettem. Gyógyító imanapra (második szombatokon) is jártam januártól. Az ott

kapott egyik üzenet így szólt: az Úr Jézus megköszönte, hogy igent mondtam a hívására. Olvassam a Bibliát mindennap. **Égő gyertya vagyok**, Jézus nem hagyja, hogy a láng kialudjon.

Az Emmausz lelki napra és az első szombati Szentlélek szentmisére (Pesti Ferenceseknél) is elkezdtem járni.

Nagyon gyönyörűek, azóta is folyamatosan járok. Ezt a szentmisét várom mindig a legjobban. Februárban kezdtem a gyógyító szemináriumot, ami nagyon sok gyógyulást hozott az életembe. Megértettem, hogy Isten szeretete hogyan gyógyítja a lelki sérüléseimet.

Dicsőítő énekeket énekeltem: *„Atyám, Tied vagyok"* (19. ének); *„Tied a Dicsőség"* (217. ének). Ezáltal egyre boldogabb lettem. A szeminárium végén (a küldetési szentmisén) kaptam atyától ajándékba egy könyvet: „A szívek megtérésének üzenetei, amelyeket Jézus Krisztus adott Francoisenak" címmel. Eleinte csak egy-egy mondatot olvastam belőle.

Fotó: Németh György

Például: *„Higgy és látni fogsz és élni fogsz. Légy mindig engedelmes a te Jézusodnak, abban a túlcsorduló kegyelemben, amit Én adtam neked, hogy ily erősen vágysz Rám."* Ez lett számomra a kulcsmondat. Annyira megtetszett, hogy csak ezt olvastam minden nap 2-3 hétig, belegondolva a jelentésébe, mivel nem értettem teljesen az elején.

Majd többször beleolvastam a könyvbe, ahol épp kinyílt, annyira gyönyörű, szívhezszóló volt számomra. Így egyre többet olvastam mindennap. A konyhában vagy a szobában olvastam és az ajtót is becsuktam, hogy figyelni tudjak az Úr Jézus szavára. Alig tudtam kivárni az estét, mert csak este tudtam olvasni főzés után, úgy vágytam arra, hogy minél hamarabb olvassak, hogy érezzem az Úr Jézus szeretetét. Mindig az Ő közelségére vágytam.

A könyv olvasásakor nagyon sok szeretetet, gyengédséget éreztem, amíg olvastam az Úr Jézus üzenetét. Valamikor az Úr Jézus jelenlétét is éreztem, különösen ilyen mondatoknál: *„Oly nagyon Szeretlek, hogy Szeretetemet gyengédebben fogom neked megmutatni, mint minden léleknek ebben a korban."*

Az Úr Jézus tanít a szemlélődő imádságra. Például volt, amit nem értettem (235. oldal): *„Bár meg tudnád érteni, hogy mennyire szeretlek, amikor megengedem, hogy ilyen próbatételeket viselj el. Bár meg tudnád érteni, hogy ezek csak arra szolgálnak, hogy Hozzám egészen közel légy, még közelebb az Én Legszentebb Szívemhez."*

Ezt nem teljesen értettem meg, ezért kértem az Úr Jézust segítse megértenem. Ekkor a Bibliát kinyitottam, és a megpróbáltatásoknál nyílt ki.

„Testvéreim, tartsátok nagy örömnek, ha különféle megpróbáltatások érnek benneteket. Tudjátok, hogy hitetek próbájának állhatatosság a gyümölcse. Az állhatatosságnak meg tökéletességre kell vezetnie, hogy tökéletesek és feddhetetlenek legyetek, és semmilyen tekintetben ne essetek kifogás alá." (Jakab 1,2-5) Ez nagyon megvigasztalt engem.

Este és reggel is kaptam magyarázatot. Reggel 5 órakor arra az énekre ébredtem:

„Hozzád sóhajt a lélek Urunk,
Hozzád vonz az Igaz szeretet,
Hozzád jöttünk,
Eléd borulunk."

A 6. versszak pontosan idevonatkozott, mint tanítás:

„Szent Szíveddel együtt hevülünk,
Felajánljuk szívünk mindenünk.
Szándékoddal így egyesülünk."
(Hozsanna 223. ének)

Még reggel „A Dicsőítésben rejlő erő" című könyvből is kaptam magyarázatot:

„A bizalom a hálaadás és a dicséret lelkületével fogadjunk minden helyzetet, bármilyenek is legyenek a következményei ránk nézve. Ha mi a pánik gombja helyett a hálaadás és magasztalás gombját nyomjuk meg, meg fog változni egész életünk, egész viselkedésünk. Legyen bár a helyzet drámai, avagy találkozzunk csak egy apró bosszúsággal, ki fogunk cserélődni." (137. old.)

Magyarázat: *„Isten azt akarja, hogy megértsük: ha Őrá bíztuk életünket, semmiféle igazságtalanság, jogtalanság és méltánytalanság nem érhet bennünket, csak az, amit Ő megenged: azt viszont javunkra akarja fordítani. Ebben bizonyosak lehetünk. Nyugodtan hálát adhatunk minden bántó szóért, rágalomért, alattomos támadásért, ami csak ér bennünket."* (90. old.)

Ha felhalmozódnak problémáink (141. old.)

„Bánd meg zúgolódásaidat, morgásaidat, panaszaidat, mint súlyos bűnöket. Ígérd meg Istennek, hogy ettől a perctől fogva mindenért hálás leszel. Ha meghoztad ezt a döntést, erős hittel maradj is meg benne! Isten megadja majd az ehhez szükséges erőt! Ha ez már megtörtént benned, majd megérkeznek a hálaadás alkalmai is. Néha nagy, néha kis csomagokban, de elindulnak feléd."

Gyönyörű ajándékot kaptam az Úr Jézustól június 30-án. Hajnalban, kb. 3-5 óra között felébredtem és arra gondoltam, milyen jó lenne kapni az Úr Jézustól szeretetet.

Ahogy erre gondoltam, rögtön nagyon erősen éreztem a szeretet áramlását a szívemben. Úgy éreztem, hogy a szívem minden négyzetmilliméterét átjárta a szeretet, nagyon erősen. Éreztem Jézus jelenlétét. Körülbelül 2 másodpercig tartott ez a csodálatos érzés.

Egy kis csodát szeretnék még leírni, ami a fiammal és velem történt július 2-án, első szombaton. Fiam szülinapjára elmentünk vásárolni arany keresztet. Kőbányán megnéztünk egy ékszerüzletet, a fiamnak és nekem tetszett az egyik kereszt, de anyukám mondta, nézzünk körül, hátha szebbet találunk. Elmentünk vonattal a Nyugatiba a Westendbe, három ékszerüzletben voltunk. Rájöttünk, hogy a Kőbányán lévő kereszt tetszett a legjobban. Visszamentünk érte, nehogy megvegyék. Este 18 óra 3 perckor indult a vonat a Nyugatiból. A vásárlás után mentünk a Ferenciek terére, a Szentlélek szentmisére. Nagyon izgultam, hogy fogunk odaérni. A 151-es busz 19 óra 6 perckor jött, majd 28-as villamossal a Blahára, onnan 5-ös busszal a Ferenciek terére. Közben nagyon kellett mosdóba mennem. Odaértünk, és még nem kezdődött el a szentmise, pedig már 3/4 8 is elmúlt! Az előző Szentmise tovább tartott.

Annyira örültem, hogy a kezdő énekről sem maradtam le! Erre a szentmisére mindig egész hónapon át várok, mert annyira szép.

Még egy szép élményről szeretnék beszámolni, ami május 24-én, kedden történt. Álmomban a Ferenciek téri templomban szentáldozáshoz járultam. Mentem a helyemre, közben Jézusnak hálát adtam, hogy a szívembe költözött, majd rögtön felébredtem. Reggel fél 6 volt. Nagyon boldog voltam, és folytattam a hálaadást. Majd felkeltem, hogy megyek dolgozni. Úgy éreztem, hogy olvasnom kell „A szívek megtérésének üzenetei"-ből. Mivel mindenki aludt, a fürdőszobában olvastam. Csukott szemmel nyitottam ki a könyvet, hogy Jézus mit üzen nekem:

„Annyira szeretlek, hogy örülök, amiért oly közel hozzád, a szívedben fogok maradni, gyermekem." (138. old.) Ez csodálatosan szép mondat volt! Elolvastam az egész oldalt, csak sírni tudtam rajta. Majd ezután elindultam dolgozni. Végig az úton hálát adtam Jézusnak könnyes szemmel, és arra kértem, hogy a nagy boldogság mellett azért tudjak dolgozni.

Nagyon vártam, hogy pénteken elmehessek a szentmisére. A szentmisét most már jobban megértem, mint régebben. Eddig nem is gondoltam bele a jelentésébe.

A férjemmel is mélyebb lett a kapcsolatom. Most már a Jézustól kapott szeretettel tudom mondani a férjemnek, hogy szeretem.

Augusztus 12-én reggel 1/2 6 és 6 óra között mintegy sugallatként kaptam, amit rögtön le is írtam:

„Az Úr Jézus szeretete, gyengédsége, segítsége nélkül semmire sem vagyok képes, még a szeretetre sem. Csak az Ő kegyelmével, Szeretetével tudunk szeretni vele együtt. Jézusra kell bízni magunkat, és az Ő segítségét kérni. Csak Jézussal tudjuk legyőzni a gonoszt. Amikor nem érezzük az Úr Jézust közel hozzánk, a démon eltakarja előlünk, hogy ne lássuk és érezzük az Ő szeretetét. Ha megbotlunk, igyekezni kell Jézushoz menni, és kérni a segítségét." – Ezeket Jézus sugallja a Szentlélek által.

Az Úr Jézus lépésről lépésre vezet engem, és megmutatja, hogy a megpróbáltatásokat miért kapom. Azokat Ő engedi meg a gonosznak. Igyekezni kell mindig az Úr Jézushoz közel lenni, és teljesen bízni benne. Mindenben bízzuk Rá magunkat!

Augusztus 16-án kedden, amikor dolgoztam, épp egy levelet címeztem, amikor megálltam munka közben, letettem a tollam. Azt a sugallatot kaptam, hogy vegyek ki három nap szabit szerdától péntekig, hogy meg tudjam írni a tanúságtételemet. Pedig nem is terveztem, hogy szabira menjek. Ezen a napon este 6-kor voltam szentmisén, majd otthon este 8tól 1/2 11-ig olvastam „A szívek megtérésének üzenetei" című könyvből.

Ezekben a szavakban megkaptam a legszebb és legnagyobb, legcsodálatosabb ajándékot, kegyelmet az Úr Jézustól.

„Amikor még sem írni, sem olvasni nem tudtál, te voltál az Én kiválasztottam erre a küldetésre, amit most rád bízok. Amikor még nem voltál Enyém, Én

tudtam, el fogom érni, hogy Hozzám tartozzál. Nem tudtam engedni, hogy ilyen erős vágyat érezz a Szeretetre, és ne találkozz vele. Én a te Istened vagyok, és te szolgálni fogsz Nekem." (189-190. old.)

„Sok kegyelmet ajándékoztam neked, amilyeneket Szerelmeseimnek néha csak számos próbatétel után adok. Ezeket a kegyelmeket azért ajándékozom neked, mert nagyon gyenge vagy, és mert ilyen megkülönböztetett módon szeretlek téged. De ha meg akarod kapni, amit a Szentlélek kér benned, úgy ne félj Tőlem, ha neked ajándékozom Magamat." (244-245. old.)

„Adj Nekem mindent, ami félelmet okoz benned, és kételkedővé tesz téged, ne törődj vele! Mindent, hallod? Csak azt tartsd meg magadban, ami azt a boldogságot adja neked, hogy Bennem élsz. Minden mást vess tűzbe értem." (246-249. old.)

„Légy tehát boldog, kicsi lélek, és legyen bátorságod szorosan Jézusod Legszentebb Szívére borulni, amely oly gyengéd hozzád. Isten annak ajándékozza gyengédségét, akinek Ő akarja. Hogy miért éppen neked? Mert a te lelked elbűvöl Engem. És ha azt kérdezed: A többi lélek nem bűvöl el Téged? – azt felelem neked: minden lélek olyan mértékben bűvöli el Teremtőjét, amilyen mértékben befogadja az Ő kegyelmét. Hát így van. Égtem a vágytól, hogy megmondjam neked, mennyire olvadozik a Szívem az irántad érzett Szeretettől és gyengédségtől.

Ne nyugtalankodj már semmiért és kövesd szívedet, amely csak Jézus Krisztusra vágyik. Olyan mértékben töltelek be, amilyen mértékben azt reméled, sőt még azon felül is. Ha néhány dologra vissza tudsz emlékezni – mert jó az emlékezőtehetséged –, emlékezz a következőkre. Én azért teremtettelek téged, hogy vigyél el Engem egészen a világ végső határáig abban a gyengédségben, amelyet ki fogok árasztani rajtad keresztül. Megáldalak végső rajongásom gyermeke. Menj, tejesítsd, amire teremtettelek: hogy szeress és add tovább az Én Szeretetemet. Akkor örökbe fogod kapni az örök dicsőség koronáját... (Ha tehát nem engeded meg Nekem, hogy így beszéljek veled, mert ez neked túl komplikált, ezt mondom neked: örökbe fogod kapni az Én ölelő karjaimat és csókjaimat az örök életre.)

Így most boldog vagy?

Nem akarom, hogy félj. Szeretlek és megáldalak. Szívedet Szívemhez kötöttem Magamhoz láncolva mindörökre. Jézus Krisztus."

Annyira csodálatosak ezek a szavak, amelyek nekem szóltak, hogy csak sírni tudtam hosszú percekig az örömtől, szeretettől, gyengédségtől, boldogságtól. Az asztalra borultam sírás közben, és éreztem, hogy Jézus felemel, és szeretetével gyengéden átölel. **A csodát átélni, és benne lenni, élni Jézussal, ez mindennél szebb.** Dicsőség és hála, Uram, Neked!

Megkaptam a Szeretetet Jézustól az Ő Szívéhez kötve.

Folytatva Jézus szavaival az idézeteket:

„Most szerezz Nekem örömöt: élj teljesen szíved szerint, amelyet Én megvédek és annyira becézek. Higgy abban, hogy a nagy hibáktól meg foglak kímélni és azok a gyengeségek, amelyeket meghagyok neked, csak arra szolgálnak, hogy megőrizzék alázatodat. Mindig idegen leszel a téged körülvevő világban, mert szívedet magával ragadta az Én Legszentebb Szívem; ezért ne nyugtalankodj. Isten, aki vagyok, Ő akarta számodra mindezt.

Mindamellett kell, hogy ebben a világban Nekem szolgálva ujjongó öröm legyen benned, mert arra lettél teremtve, hogy Engem ajándékozz a lelkeknek itt a földön az Én gyengédségemben. Ezt az örömöt azért kaptad, mert Én akarom, hogy ott legyen benned.

Érezd magad Bennem szabadnak, mert Én oly jó és gyengéd vagyok veled.

Igazán mondom neked: nincsen hozzád hasonlóan szerető gyermekem mostanában... Menj! Megáldalak. Jézus Krisztus."

Most már mindennap elmegyek a szentmisére hétfő óta, mert nem tudok Jézus nélkül élni, és vágyom a szeretetére. A reggel 6 órai szentmisére járok a Ferenciek terére. Munka előtt jobb, és így Jézussal kezdem a napom.

Augusztus 18-án reggel a 6 órai szentmisén a szentáldozásnál újra éreztem Jézus jelenlétét, és hogy árad Belőle felém a sok Szeretet és gyengédség. Alig bírtam a helyemre menni. Csak sírni tudtam. Ilyen erősen még sohasem éreztem Jézust.

Jézussal együtt élni, és az Ő szeretetével a mindennapokban találkozni, ez csodálatos.

Az elmúlt hónapokban megtapasztaltam az emberek meg nem értését is, de ez egyáltalán nem baj. Úgy érzem, megtaláltam az Evangélium szántóföldbe elrejtett kincsét.

Jézus nélkül már nem tudok élni.

Ági

Üzenetek Gisela Máriának

II/2. rész

Ebben az időben még nem gondoltam teológiai összefüggésekre, csak Jézus anyjára úgy, ahogy azt a szüleim mondták. Ha ránéztem, nagy vágyakozás támadt bennem, hogy az enyém legyen, és gyakran mondtam neki. „Bárcsak az én anyám is Te lennél!"

Ha anyám mérges volt rám, vagy megszidott, akkor Hozzá mentem, és azt mondtam: „A Te gyerekednek sokkal jobb dolga volt, mint nekem, mert Te soha nem szidtad meg őt!" És megint csak kikívánkozott meggyötört szívemből: „Bárcsak az én anyám is Te lennél!"

Amikor idősebb lettem, és elmagyarázták nekem ezeket a dolgokat, akkor lett csak igazán gyermeki, forró az iránta érzett szeretetem. Nagyon szerettem volna, ha magával visz a menynyekbe. Gyakran bementem a templomba, és megálltam a Mária-oltár előtt abban a reményben, hogy majd megszólít: "Jöjj, magammal viszlek." De semmi nem történt. Amennyi virágot csak találtam, mind neki ajándékoztam, hogy meglágyítsam a szívét – de hiába. Amikor első áldozásra mentem, szinte túlcsordult a szívem a kis Jézus és a Szűzanya iránt érzett szeretettől. Ez így is maradt egész ifjúkoromban.

Házasság és hivatás

Amikor a férjemet megismertem, megerősítést kaptam a Mária és Jézus iránti érzelmeimben. A férjem régebben ministráns volt, és részt vett az ifjúsági munkában is. Gyakran mentünk zarándoklatra: ezt örömmel tettük. Amikor összeházasodtunk, a szentmise után Szűz Mária védelméért folyamodtunk. Odamentünk a Mária-oltárhoz, és kértük a Szűzanyát, áldja meg házasságunkat. Isten nyolc év alatt négy egészséges gyermekkel áldotta meg házasságunkat: először két kislányunk, majd két fiunk született. Szükségtelen, hogy beszámoljak az ezzel járó munkáról.

Kezdetben még rendszeresen jártunk a vasárnapi szentmisére, de aztán jött a rugalmas munkaidő, és ezzel együtt a mi vallási életünknek vége lett. Egyre langyosabbak, közömbösebbek lettünk, majd megpróbáltunk templom nélkül élni. Csak csúsztunk lefelé a lejtőn. Ha valami bajom volt, megtaláltam az utat Máriához, hiszen valahol a gondolataim mélyén mindig ott volt. Ha viszont rendben mentek a dolgaim, mindig magára hagytam őt.

Ha erre gondolok – márpedig mostanság ezt nagy szégyenkezéssel gyakran megteszem – rájövök, milyen találóak Jézus szavai, aki ezt mondta: „Bár hideg lennél vagy forró, de mivel langyos vagy, kivetlek az én számból!" Végül úgy cselekedtem, mint bárki más: mentem dolgozni. Az életemben semmit nem bánok úgy, mint ezeket az éveimet. Szörnyű évek voltak az egész családnak. Állandó rohanásban voltunk… Szükségünk volt a pénzre, de minél többet kerestem, annál többet költöttünk. És ha aztán előfordult, hogy karácsonykor elmentünk a szentmisére, akkor azt végigsírtam az elejétől a végéig. Ettől az egész helyzettől nagyon boldogtalan voltam. De azt akartuk elérni, amit mi nem kaphattunk meg gyerekkorunkban: hogy a gyerekeink tovább tanulhassanak, és a saját választásuk szerint valami jó szakmát sajátítsanak el.

Ezért aztán egyre inkább a Mammonban leltük meg a boldogságunkat. Házasságunk kezdetén Mária védőköpönyege alá álltunk, és az áldását kértük a házasságunkra. Mostanra azonban elfeledkeztünk róla… Mária azonban nem feledkezett meg rólunk! Ő hűséges volt, szeretett bennünket akkor is, amikor nem gondoltunk rá, és már csak a világi javakat hajszoltuk: ennek aztán meg is lett az eredménye. A sok túlmunka, az állandó stressz és idegeskedés következtében – amelyet soha nem tudtunk igazán kipihenni – mindketten megbetegedtünk.

Férjem 1984-ben súlyos beteg lett, és rokkantnyugdíjazták 48 évesen. Nekem pedig ezután még a beteg férjem ápolása is nehezítette a helyzetemet. Mindezek tetejébe egy súlyos autóbalesetem is volt. Két éven át kórházból kórházba kerültem, de a

gyógyulás reménye egyre távolibbnak tűnt. Aztán szomszédok azt tanácsolták, hogy menjek el Lourdesba, hiszen ott már sokan meggyógyultak.

A fordulat

Lourdes-ban aztán bár a testem gyógyulása nem, de a beteg, kiszáradt lelkem felépülése elkezdődött. A keresztút állomásainak végigjárásakor történt. Egy kedves atya meghívott, hogy imádkozzam vele végig az állomásokat. Először vonakodtam, aztán mégis vele mentem. Az ötödik stáció[illegible] történt, hogy hirtelen hangot hallottam a szívemben: „Én ezt tettem érted – de mit tettél te énértem?"

Fotó: Szász Gabriella

Leírhatatlan volt a megrázkódtatásom. Mintha villám csapott volna belém. Képtelen voltam rá, hogy felfogjam, mi történt, képtelen voltam járni is (állandó támaszra szorultam) – egyszerűen szabad folyást engedtem a könnyeimnek. A keresztútjárás után a kedves atya azt ajánlotta, hogy gyónjak meg. Én féltem, és elhárítottam az ajánlatot. (Nem tudtam elhinni, hogy Isten mindent megbocsát).

De újból csoda történt: alig vártam, hogy felérjek a szobámba, és összeírjam a bűneimet! Aztán a megbeszélt időben tényleg ott álltam a mezőn, hogy gyónjak annál az atyánál. Rám nézett, mosolygott, mintha egész idő alatt biztos lett volna benne, hogy jönni fogok.

A szentgyónás után sokkal jobban lettem, mély békesség töltött el, és úgy éreztem magam, mint aki újjászületett. Aztán eltéptem a gyónócédulámat, és bedobtam a Gave folyóba. Ahogy a papírt elsodorta a víz, úgy úszott tova az egész addigi életem is. Sietve elindultam a grottához, hogy a Szűzanyának köszönetet mondjak. Aztán egy gyengéd hangot hallottam a bensőmben, és a következő szavakat: „Most már minden rendben lesz!"

Aki hazafelé indult, az már egy új ember volt.

Újra elkezdtem imádkozni. Gyorsan és örömmel megtanultam a rózsafüzért imádkozni. De sok mindent kellett tűrnöm a családomtól; a világi barátaim elhagytak, ma azonban már vannak jó, keresztény barátaim.

ÜZENETEK

A Szűzanya kéri, hogy a következő üzenetet (2010. 01. 01.) olvassam fel az évi imatalálkozó előtt.

Mondd el a papoknak: Jézus ismét meg akar ajándékozni benneteket, de ismét arra szólít fel, hogy addig éljetek a gyónás és a gyóntatás (kiengesztelődés) szentségével, amíg lehetséges.

Isten Anyja – Mária – ezt mondja:

Gisela, gyermekem, figyelj szavaimra, amelyeket az imatalálkozóra adok neked.

Én mondom neked: nem a ti akaratotokból adjuk nektek a küldetést!

Elhívásotok arra szól, hogy tanúságot tegyetek az igazságról. Az Örök Atya választott ki titeket, hogy hirdessétek Jézus Krisztust! Ti legyetek az Ő tanúi! Beszéljetek az emberekhez! Hirdessétek az Ő Végtelen Irgalmát.

Különösen most, ezekben a nehéz napokban, Ő annyira vágyik arra, hogy úgy árassza ki mérhetetlen irgalmát az egész földre, mint eddig még soha, és hazavezesse az eltévedt bárányokat az Örök Atya birodalmába. Forduljatok vissza! Térjetek meg! Mondd el az embereknek, hogy térjenek meg, forduljanak el a bűntől! Igazi gyónást kell végezniük, mert ha nem teszik hamarosan meg fogják bánni. **Sokan nem hisznek az örök életben, ezért nektek kell elmondanotok az embereknek azt, amit a papok nagy része elhallgat.**

Mondjátok el, hogy létezik a pokol, és létezik az örök kárhozat! Én vagyok a Ti Irgalmas Anyátok! Megjelentem már a világ minden részén! Hullattam könnyeim, könyörögtem, hívtam gyermekeimet.

Most a gyermekeimen a sor, hogy szóljanak; azokon a gyermekeken, akik maguk is láthattak engem. De ha nem hisznek nekik az emberek, akkor az embereknek addig kell várniuk, amíg a saját szemükkel meg nem látják az igazságot, de akkor már bizony túl késő lesz.

Csak egy életetek van! Utána már nincs lehetőség az érdemszerzésre. Ezért ma ismét kérlek benneteket: forduljatok vissza a bűn útjáról! **Térjetek meg!**

Kezdjetek új életet! Szeressétek az Istent! Őt helyezzétek ismét az első helyre! Szabad akaratotok van! Döntsetek helyesen! Válasszatok úgy, hogy a szabad akaratotok ne váljék örök kárhozattá! Én a Ti Édesanyátok vagyok! Ha egy földi édesanya mindent megtesz a gyermekéért, mennyivel inkább meg kell értenetek engem, hogy szólnom kell.

Szent Fiam évekkel ezelőtt azt mondta neked, hogy a papok ismét tartsanak szentségimádást. És mi történt? **SEMMI!** CSAK KEVESEN HALLGATTAK RÁ, a gyengék, a modernisták az hiszik, hogy minden jól van úgy, ahogy van. Ők az emberek tetszését keresik. De nekünk Jézus Szíve szerinti papokra, Szent Fiam szíve szerinti papokra van szükségünk, olyan lelki atyákra, **akik törődnek az emberek lelkével. Ez a jó pásztor nagy és nehéz hivatása!** Gyermekem, most téged kérlek: Ne félj! Ne félj az emberektől! **Kiálts bele a világba – olyan hangosan, ahogyan csak bírsz – és imádkozz!**

Akik eljöttek a mai imatalálkozóra, ők az Én kicsi, megmaradt és hűséges nyájam. Mondd el nekik, hogy szükségem van az imájukra ahhoz, hogy Fiam trónusa elé lépjek, hogy irgalomért és oltalomért könyörögjek. **Én a Ti Égi Édesanyátok vagyok és mindent az Isten szemével látok. Szeretlek benneteket és szeretnélek benneteket Szent Fiamhoz vezetni! FORDULJATOK VISSZA A BŰN ÚTJÁRÓL! TÉRJETEK MEG!**

A Ti Égi Édesanyátok

Mondd el másoknak, hogy szereted őket...

Elgondolkodtam, miért olyan nehéz számunkra kimondani ezt a szót a másik embernek: „szeretlek". Miért fontos, hogy kimondjuk? Mi gátol benne? Mit is jelent ez a szó? A szó teremtő erő. **Alakítja a világot, alakítja a másik embert, önmagunkat, kapcsolatainkat.**

Pszichológiából is tanultuk, hogy a kisgyermek a felnőttek által eléje tartott tükörből ismeri meg önmagát. Ha szépnek, jónak, okosnak, ügyesnek mondják, akkor ilyen kép alakul ki benne önmagáról és ennek megfelelően viselkedik. Ugyanúgy igaz ez az ellenkezőjére is. Egy jó szülő, jó pedagógus pozitív képet tart a gyerek elé. Nem eltúlzottat, mert akkor később ennek nagyon komoly következményei lehetnek. De pozitívet, mely kiemeli a jót és segít a gyengeségeket kijavítani, vagy elfogadni.

Talán azt gondolnánk, hogy a felnőttben már kialakult a kép önmagáról és nincs rá hatással a másik ember véleménye. Ez részben igaz. Egy teljesen érett egyéniség, aki mélyen Istenben él, az Ő szemével nézi saját magát, képes Istenért még önmagát is szeretni és elfogadni, valóban megfelelő védelemmel rendelkezik az emberi véleményekkel szemben. Teljesen mindegy neki, hogy elfogadják, vagy elutasítják, szeretik, vagy éppen haragszanak rá. Nem fáj neki az elutasítás. Ő szeret mindenkit, elfogad mindenkit olyannak, amilyen. Létezik egyáltalán ilyen ember? Valószínűleg a Mennyben majd ilyenek leszünk. Ám itt a földi életben még vannak sebeink, melyek csak lassan gyógyulnak. Az elfogadás és szeretet gyógyítja, az elutasítás, megvetés és gyűlölet mélyíti őket. Ezért nagyon fontos, hogy kimondjuk azt a szót, a gyógyulás szavát: „szeretlek".

Segít minket ebben, ha sokat imádkozunk, hisz az imában az Úr mindig ezt mondja nekünk: „szeretlek, elfogadlak így, ahogy vagy." Néha így mondja, máskor másképp, mindig éppen azon a módon, ahogyan szükségünk van rá. Ám küldetést is ad. Küld a másik emberhez, testvéreinkhez, rokonainkhoz, mindenkihez, hogy eszközei legyünk gyógyító szeretetének. Általunk is mondhassa nekik: „Szeretlek!" Sebeink, csalódásaink, az átélt elutasítások gátak számunkra, hogy kimondjuk. Aki nyitottabb személyiséggel rendelkezik, annak könnyebb, a zárkózottabb embereknek sokkal nehezebb. Ám ezt az Úr nem fogja majd azon a napon megkérdezni tőlünk, egyedül csak ezt: „Szerettél?"

Mit is jelent ez a szó? Azt hiszem, ahány ember, annyifélét. Kinek ez a fontos, kinek az. Kinek erre van szüksége, kinek arra. Mindenkinek azt jelenti, ami hiányzik neki önmagának. Amiben sérülést szenvedett eddigi életében, aminek leginkább hiányát érzi. Talán egyikünknek azt jelenti: „értékes vagy, fontos vagy nekem", másikunknak: „szép vagy, gyönyörködöm benned", harmadikunknak pedig: „örülök neked, hálás vagyok érted", másnak talán mást. Nem is kell feltétlenül tudnunk, hogy a másiknak mit jelent pontosan, az a fontos, hogy kimondjuk, ne csak érezzük. Ha pedig már kimondtuk, akkor éljük is meg ezt a szeretetet. Ez pedig egyetlen módon megy, a Szentlélek vezetésével. Hiszen szeretni csak úgy lehet igazán, ahogy a másiknak jó. **Isten Lelke pontosan tudja, kinek mire van szüksége. Ha Ő vezet bennünket, akkor szabadon megélhetjük a szeretetet.**

T. Éva, tanítónő

Örülj annak, amid van!

Rendkívül fontos, hogy örülj annak, amid van! Gondolj bele! Elmélkedj rajta! Erre összpontosítsd a gondolataidat!

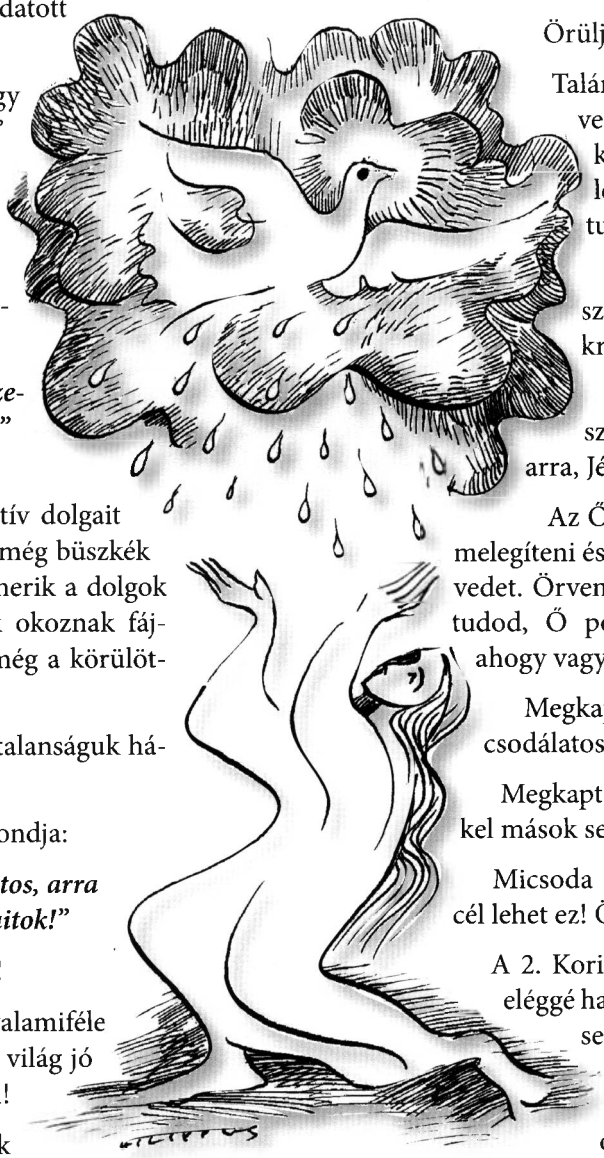
Mert ha ezt nem teszed, akkor hamarosan azon fogsz gondolkodni, elmélkedni, és arra fogsz összpontosítani, ami nem adatott meg neked.

A jól ismert tanács is így szól: „a jót hangsúlyozd ki!"

Létfontosságú, hogy megfogadjuk, ha boldogok szeretnénk lenni!

A Szentírás ezt így fejezi ki:

„...énekeljetek és zengedezzetek szívetekben az Úrnak!"
(Ef 5,19)

Sokan épp az élet negatív dolgait hangsúlyozzák ki. Sokszor még büszkék is arra, hogy milyen jól ismerik a dolgok árnyoldalait. Önmaguknak okoznak fájdalmat ezzel, és ha lehet, még a körülöttük élőknek is.

Ne hagyd, hogy boldogtalanságuk hálójával behálózzanak!

A Filippi levél 4,8 azt mondja:

„...ami erényes és magasztos, arra irányuljanak gondolataitok!"

ilyesmiken gondolkodjunk!

Vajon lesz-e másokra valamiféle befolyásod, ha az életben a világ jó dolgaira koncentrálsz? Igen!

Először is, meg fognak hallgatni az emberek. Csaknem mindenki kerüli azokat, akik örökösen saját helyzetük és az emberiség helyzetének negatív oldalairól beszélnek.

A körülötted élők már belefáradtak abba, hogy folyton az emberiség kudarcairól, hibáiról hallanak. Mindannyian tudatában vagyunk, hogy óriási problémák vannak társadalmunkban. De a megoldásokról is szeretnénk értesülni.

Ha járásképtelen vagy, akkor arra összpontosíts, amire képes vagy!

Látni, hallani vagy nevetni képes vagy-e?

Esetleg boldogtalan a házasságod? Egészséged azonban jó? És családod egészsége?

Örülj neki!

Talán a munkádat nem kedveled? De legalább nem kell kórházban vagy börtönben lenned, és a fizetésedből el tudod tartani a családodat!

Légy boldog, valahányszor a villádra tűzöl egy szem krumplit az ebédnél!

Ha a szeretetedet nem viszonozzák, gondolj gyakran arra, Jézus mennyire szeret téged!

Az Ő tökéletes szeretete át tudja melegíteni és meg tudja vigasztalni a szívedet. Örvendezz gyakran afölött, hogy tudod, Ő pontosan úgy szeret téged, ahogy vagy!

Megkaptad a mások iránti szeretet csodálatos ajándékát?

Megkaptad az eszközöket, amelyekkel mások segítségére lehetsz?

Micsoda lehetőségek! Micsoda életcél lehet ez! Örülj annak, amid van!

A 2. Korintusi levél 9,8 szerint Isten eléggé hatalmas ahhoz, hogy bőségesen ellásson bennünket minden szükségessel. Minden kegyelme és minden ajándéka elérhető a számunkra.

Sok ígéretet tett Isten azon az apostolon keresztül nekünk, aki keresztény életében annyi viszontagságon ment át.

Szent Pál mégis nagy örömét lelte megváltójában, Krisztusban, mert megtanult örülni annak, amije van, és megtanult minden helyzetben elégedettnek lenni.

Merlin Carothers

BESZÁMOLÓ

Legyetek tüzes lelkűek!

Az imádság vonzásában (Róm 12,11)

A KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS 20. ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJÁRÓL

Elérkezett a várva várt nap, melyért hónapok óta imádkoztunk: a XX. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozó napja. A találkozó mottója – **Legyetek tüzes lelkűek!** – önmagáért beszél. Az alcím – ***Az imádság vonzásában*** – csak növelte várakozásunkat. Mire vágynánk jobban, mint tüzes lélekkel imádkozni?

Nem is csalódtunk várakozásainkban, a nap fergeteges dicsőítéssel kezdődött. Szívünket Istenhez emeltük, így készen álltunk befogadni a tanítást, mellyel ezen a napon akart megajándékozni minket. Az előadó, Dr. Johansen Hart Németországból érkezett. Fiatal kora ellenére sok tapasztalattal rendelkezik az imádság terén, mivel az Imádság Házát vezeti, ahol napi 24 óra hosszat imádkoznak.

Délelőtti tanításában szerényen figyelmeztetett minket az Efezusi levél soraira: *Mert kiválasztott minket őbenne a világ megteremtése előtt, hogy szentek és szeplőtelenek legyünk előtte a szeretetben.* (Ef 1,4) Az a baj, hogy ezt nem vesszük komolyan. Kiválasztottak vagyunk, képességgel ajándékozott meg Isten, hogy szeressük Őt. Csak akkor mondhatom, hogy **ismerem Istent**, ha megingathatatlanul **tudom, hogy szeret**. Isten megismerésének két feltétele van: imádkozni és Bibliát olvasni. Időt kell szánnunk Isten megismerésére, ha valóban Ő a legfontosabb az életünkben.

A délutáni tanítás ezt fejtette ki részletesebben. Meg kell teremtenem a helyet és az időt az imára, nem engedhetem, hogy bármi eltántorítson. Mindennap olvasnom kell a Bibliát, hiszen ezen keresztül szól Isten hozzám. Tisztában vagyunk azzal, hogy **Isten Szava** mindig velünk van?

Vannak **ellenségek**, melyek támadják elhatározásunkat: az **elbátortalanítás**, az **alkalmazkodás** és a **figyelem elterelés lelke**. Nehemiás próféta példáján láthattuk meg, hogyan védekezhetünk ezek ellen. Meg kell harcolnunk a hit harcát az elbátortalanítás ellen. Minden negatív gondolatot, akár kívülről jön, akár belülről, el kell utasítanunk. Ellen kell állnunk a kísértésnek, hogy az emberi elvárások vezessenek, vállalva az elutasítottság keresztjét is. A figyelem elterelés ellen legjobb fegyver, ha igyekszünk mindig az egyetlen Lényegesre fókuszálni. Örömben, bánatban egy dolgunk van: **dicsőítsük Istent!** A két tanúságtétel tovább erősítette ezt a gondolatot.

A szentségimádásban egészen közel jött hozzánk az Úr. Szólt az ismeret szavában, megáldott minket szinte egyesével. Az arcok és a szívek örömmel és hálával teltek meg. A közbenjáró imaszolgálat és a folyamatos gyóntatás nyomán áradt a kegyelem imát kérőre és imádkozóra egyaránt. Mindenki elmondhatta: másként jöttem le, mint ahogy felmentem. Helyére került a fontossági sorrend, békesség és öröm költözött a szívekbe.

A nap fénypontja, mint minden évben, a szentmise volt. Székely János püspök atya ismét megajándékozott minket jelenlétével. Szelíd mosolya, halk, de szívünk mélyéig hatoló szava elmélyítette bennünk a hitet, szította szívünkben a tüzet. Prédikációjában Neri Szent Fülöp példájából indult ki, akinek fellobbant szívében Isten tüze és mindent otthagyva az Ő világító lámpásává lett. Felidézte a jól ismert igét: *Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre… (Lk 12,49)* Márta és Mária történetéből megmagyarázta, hogy Jézus e történet idején már halála felé tartott. Nem egy jó vacsorára vágyott, hanem egy szerető, figyelmes szívre, mely képes az Ő tüzét befogadni. Ma is erre vágyik: a mi szívünkre, hogy lángra lobbanthassa az Istenszeretet tüzével. Ha ez megtörténik, sorakozni fognak mögöttünk az emberek, mint a három aranyásó mögött, akik hatalmas kincsre bukkantak és nem tudták ezt eltitkolni, mivel annyira látszott rajtuk az öröm. Megvizsgálhattuk életünket: sorakoznak-e mögöttünk az emberek, akik Krisztust akarják követni? Ha nem, akkor még nem izzik életünk Krisztus jelenlététől. Szent az, idézte a püspök atya, akinek a közelében szemernyi kétely sem marad Isten létéről.

Hallottunk a globalizmus ellenségeiről, melyek ellen a sátán a legádázabb harcot vívja. Ezek Isten és a vallás, a család, a nemzet, a fizikai föld és a közösségek. Aki hisz, tudja mi a legfontosabb az életében, nem fut a fogyasztói mentalitás csapdájába. A szingli a legideálisabb fogyasztó. A nemzet összetartó ereje óv a globalizmus csapdájától. Akinek földje van, képes fenntartani önmagát és családját, nem manipulálható. A közösségekben élő emberek is kézbeveszik sorsukat, nem engedik azt mások által irányítani. Ez a reményvesztett társadalom elvágta szálait az élet forrásától. Krisztus fényére éheznek az emberek. A koreai egyház megalakulásának példáján bizonyította a püspök atya, hogy nem csak a papok dolga az evangéliumot továbbadni. Mindnyájunkat arra hív az Úr, hogy a föld sója, a világ világossága legyünk. Vigyük Krisztus fényét az embereknek, mint Teréz anya a reményvesztett hajléktalannak, aki hálás szívvel emlékezett az első nővérre, aki meggyújtotta szívében a fényt. A prédikáció végén a püspök atya hálát adott Istennek azért a fényért, melyet a karizmatikus megújulás jelent Egyházunknak. Imádkozott azért, hogy ez a tűz hitelesen, lángolóan égjen, hogy minél több embernek adni tudjunk ebből a fényből.

Nagy öröm volt látni a sok boldog papot, akik fáradhatatlanul hordták szét közöttünk Krisztus Testét, hogy mindenki magához vehesse a Legszentebbet. Nem csoda, hogy a szentmise végén fergeteges dicsőítéssel és tánccal adtunk hálát a nap minden kegyelméért szerető Urunknak.

Teimel Éva

Egy lelkigyakorlat margójára

TANÚSÁGTÉTEL

II/1. rész

Hogyan írjak, mikor a szívemben zuhatagok vannak? Mikor madarak röpte suhan át életem delén?

Hogyan öntsem szavakba a Nap tikkasztó hőségét és a fülemüle énekét?

Hogyan tárjam fel a körte zamatát, a dinnye piros levét?

Egy terebint-fa vagyok, melynek ágai magasba nyúlnak…

Hogyan öntsem dalba szívem Szerelmét, szerelmes énekét?

Szerelmes vagyok!

Szerelmes vagyok Istenbe… Szerelmes lettem szerelmem Szépségébe…

Hogyan öntsem szavakba szívem virágba borulását s gyöngéd énekét?

Szívemben gondtalan tavasz van…

Bomló tavasz, virágzó nyár… Zöld rügyek, napfény vakítása, méhek zümmögése.

A lelkem ott rejtőzik, rejtőzve ejtőzik terein, inal át rétjein – mint őz fut át virágos réteken.

Hallod a galamb búgását, a gerle röptét, látod a kicsiny levélkéket, szirmok hullását lágy szellőben…

Íme, Szerelmesem jön a kerteken át, s dalolva fut felém…

Mikor innét visszatérek, csak a buszok zaja, kamionok dübörgése, a világ személytelen nyüzsgése, emberek gőgje vagy lelketlen közönye, tompa hörgése vár rám, s Isten nélküli végtelen rohanása a messze semmibe…

Itt a gondok nyomasztó baglya ül a lelkek fájó ágain, mi tágra nyíló szemmel lesi a vadat, lesi az éjt… Itt csak csontok csikorgása hallik, inak megfeszülő rángása az élet ritmusára.

A hús izzó vágyódása, s a szenvedélyek véghetetlen mély kútja, izmok görcsös összerándulása.

A testet űzi a nappal, s lükteti az éjszakai sötét, véget nem érő perceivel, hogy holnap újra és újra megfeszítse az én szépséges, szelíd Istenemet, kiűzve-elűzve Őt életéből… a vásári csillogás ezerszínű kéjeibe merülve.

Mindenhol a zene ritmusára vonagló testek, tovaszáguldó kocsik hangszóróiból bömbölve, pénz csörgése, cigaretta füstje, míg végre elringatja őket a kábulat élettelen gyönyöre…

Íme, fut a világ, kering önmaga körül, körbe-körbe…

Nehéz utakat jártam be az elmúlt esztendőkben. Külső körülményeiben, mintha átok ülne az emberen. Úgy érzi, minden döntése rossz. Minden bedöglik, minden elromlik, a leglehetetlenebb helyzetben és időben. Teljes anyagi csőd. Fokozatos elbizonytalanodás. Minden egyes nap ólomsúlyokkal húz le. Pánik. Félelem. Csend. Kiáltás. Sóhaj. Az ember csak egyre tud gondolni: hogyan szabadulhatna ki, minél előbb – már a tegnap is késő… Mivel semmi nem változik, belül pedig ki van hegyezve a lélek – mélyen elgondolkodik azon, mit rontott el. Bűnbánatot tart és mindent belát, mindent bevall. Aztán csendben vár, hátha változik a körülményekben valami. De nem. Akkor újabb összeroppanás jön: nincs mit tenni, szembe kell nézni a tényekkel. Kicsit megnyugszik a lélek, de kínja nagy. Különböző érzések és hangulatok tépik, sodorják. Ez váltakozik fel és le, míg nehezen, de eljut ereje végére. Akkor nagy csend borul rá, kitárja kezét, kinyújtja ujjait és mindent elenged. Valahol mélyen, belül elcsendesül valami, ami egészen eddig ágált benne, tiltakozott, lázadozott sorsa ellen… elengedi és átadja, rábízva mindenét Istenre, egyfajta édes könnyedség lesz úrrá benne.

Ez a könnyedség annyira édes, annyira jó, hogy egész lelkét vonzza. Ha el is veszíti a napok történéseinek sodrában, hamarosan rátalál újra, mert hiszen annyira éhezi-szomjazza. Végül mikor jól ismert érzéssé válik: felismeri, hogy az eddig elvisel-

hetetlen körülmények már nem tartják markukban, lassan, de biztosan kicsusszant kezeik közül…

Ezek a periódusok aztán egyre mélyülnek. A lélek az addig lehetetlent is zokszó nélkül viseli el. Nem dúlják fel érzelmi viharok, az élet viszontagságait békésebben viseli, mint azelőtt bármikor.

Visszatekintve azt látja, hogy erősebb és nyugodtabb lett. Mindez nagy csodálattal és hálával tölti el, elismeréssel adózik Istennek, aki ennyi jót tudott kihozni minden rosszból. Látja, hogy nem is a körülményei változtak, hiszen azok időközben még nehezebbek lettek – hanem ő maga és tűrőképessége. Erre olyan hősies erő tölti el lelkét, hogy úgy érzi: ezer csatát is megvívna Jézusért! Így tehát újra ott áll a hétköznapok vártáján, teljes vértben, mindenre készen…

Elhatároztam, hogy újra kimondom Istennek adott „igenemet". Elé állok azt mondva: Uram, Te mozgatod a lelkemet, ahogy a Hold az ár és apály által mozgatja az óceánokat. És én engedem, hogy Te vonjad, vezessed lelkemet. Elengedem szégyenérzetemet, mert szabadon akarok járni Benned. Feléd akarok fordulni, mintha egyedül csak Te lennél a világon! Mintha csak Te léteznél és senki más nem létezne rajtad kívül…

Vakká és süketté akarok válni az irántad érzett Szerelemtől, szeretettel fordulni mindenki felé… és csak Téged látni!

Amikor megszülettem, a szüleim vártak, de valahol mégsem akartak. Vagy legalábbis nem engem. Nem lányt. De végképp nem ilyet! Valahol csalódottak voltak, hogy „engem" kaptak, nem azt, amire ők vágytak. Így aztán ez a kimondatlan, be nem teljesült vágy láthatatlanul is szíveink közé állt.

Mindig azt hittem, velem van a baj. Valamit nem testesítettem meg, amit viszont megtestesítettem, az nem jó.

Egész életemre egy mély bánat, egy ok nélküli szomorúság ült rá, valamiféle melankólia. Mentális melankólia, ami megfertőzte minden napomat. Annyira aláásta önbizalmamat, hogy már egyáltalán nem tudtam elhinni, hogy én egy szerethető emberi lény vagyok…

Andrea

FOLYTATJUK…

Az előttünk álló időkről

Az államelnök (román) világosan kimondta, hogy kölcsönökből élünk. Mindenki látja, hogy a nálunk fejlettebb országok hitele is elapadhat, például Görögország, Írország, Portugália... De azt is láttátok, hogy mi történik Angliában, hol a jóléti társadalomban felnőtt fiatalok, az angol modern oktatási rendszeren keresztül ment nagyra nőtt emberek, semmit nem kímélve gyújtogatnak, szétvernek mindent. Tudjuk, hogy lassan globalizálódó világunkban, félő, hogy mint minden, előbb-utóbb hozzánk is begyűrűzik. Elgondolkodtató!!

Fel kell készülni arra az időre, mikor az állam nem adni, hanem elvenni fog. Mióta a világ a világ, az állam mindig az alattvalóiból élt, és nem külföldről felvett kölcsönöket osztott szét az állampolgárok között. Szerintem, lassan de biztosan itt nálunk is visszaáll az évezredes szokás. Az állam nem fog adni, osztogatni, hanem csak kérni fog és az adókból kifizeti az adósságot, és ami marad, annak egy részét fogja viszszaosztani azoknak, akiknek jónak látja.

Ez ilyen egyszerű! Lehet, hogy ezt a kanyart lassan, fokozatosan veszi be a mi államunk, de lehet, hogy nagyon gyorsan átalakul minden, és egyszerre csak nagyon csípős **hideg ősz lesz**. Persze a nap majd akkor is minden reggel fel fog kelni, az élet megy tovább, csak fagyos hideg lesz, és mindenkinek nagyon ügyesen fel kell öltöznie. Erre kell tudatosan felkészülni!

Nekünk, akik a gyerekeket, a fiatalokat fel akarjuk készíteni a holnapra – ezt jelentené a nevelés – **ismernünk kell a holnapot**, és arra kell felkészítenünk őket, hogy akkor is jókedvű, Istenben, önmagukban bízó, a jég hátán is megélő, az életet vállaló emberek legyenek.

Tudjátok, nem véletlenül szerveztük meg a „pusztai vándorlás hete" elnevezésű tábort Szovátán! És az „Ábel a rengetegben" nevű tábort is nagyon tudatosan terveztük meg Kászonban.

Meg kell tanítanunk a ránk bízott gyerekeket a jég hátán is megélni. Hogy ebben az iskolák, vagy a csak a mát látó hatóságok mennyire partnereink, az nem számít. Ezt a feladatot nekünk, a Szent József-i értelemben vett szülőknek, becsülettel fel kell vállalnunk és jó végre kell vinnünk.

E célból fogalmaztam meg **néhány javaslatot**:

1. Minden napközi otthont, minden családot kértem, hogy a konyhakert művelését vegye komolyan. Istennek legyen hála, házainkat látogatva nagyon sok szép kertet láthatok. A kertben termett hagymát fel kell fonni, a paszulyt szépen leszedni, felszárítani, tárolni, a zöldségekből télire zakuszkát készíteni, paradicsomot befőzni, káposztát savanyítani, hordóba eltenni. Ez és sok más hasonló dolog, mind-mind elsőrendű oktatási célunk. Az állam nem kéri ezt tőlünk számon, de az élet majd számon fogja kérni, és az lenne jó, ha azon a vizsgán is átmennének a gyerekeink. Sok szép kezdeményezés van a házainkban, de ennek ellenére azt mondom, hogy ebben az irányban sokkal bátrabban kellene mennünk. Őseink a földből, az erdőből éltek, és fizették az adókat, tartották el az államot is! Előrelátó, bölcs gondolkodás, kemény kétkezi munka tarthatja fent a jövő családjait itt Erdélyben is, és erre meg kellene tanítanunk a gyermekeinket! Ez még fontosabb sok szempontból, mint az iskolák végtelen elméleti oktatása.
2. A gyermekeket, a fiatalokat meg kell tanítani az önfenntartásra. Csíksomlyóról Zsókáék elmentek ősszel krumplit szedni másoknak, és napszámként egy-egy zsák krumplit kaptak. Almát is szedtünk részibe, és biza télen nagyon finom volt. Mindegyik ház szervezze meg az őszi munkákat. Nemcsak azért kell, hogy a családok elmenjenek dolgozni, hogy legyen mit együnk, hanem azért, hogy a nagyobb gyerekek tanulják meg a munka által megtermett anyagi javak megbecsülését. Lehet, hogy a hatóság majd ezt kifogásolni fogja, de szeretettel kérdezzétek meg, hogy a tanácsok adása mellett átvállalják-e a számláinkat, a gyermekek fenntartási költségeit? És főleg azt kérdezzétek meg, hogy 10-20 év múlva el fogják-e tartani az élhetetlen, naplopó fiatalokat? Vagy mint Angliában, százasával fogják majd őket bezárni?
3. Szeretettel kérlek, szépen menjetek ki az erdőbe, tanítsátok meg a gyerekeket meglátni a természet adta adományokat. Tanítsátok meg meglátni a nyirkos oldalban a forrást, és azt szeretettel befogni egy kis csorgóba, tüzet rakni biztonságosan, üstben ételt készíteni a természethez közeli állapotban, és azt jó étvággyal elfogyasztani. Az erdőben termett gyümölcsökből télire eltenni, jó, ehető gombát szépen felszárítani, finom hecserli lekvárt főzni, mind-mind olyan fontos feladat, mint a szorzótábla megtanítása, vagy az iskolában tanított más tantárgyak.
4. Mindenütt ahol lehet, lassan a kiépített (közüzemi) rendszerekről le kell válni. A fűtést már több házunkban is átállítottuk fára. Házainkat biztatom, hogy nézzenek ki szép eladó erdőket, kezdjenek tárgyalásokat és értesítsenek engem is a fejleményekről, lássuk, mit tudunk tenni? Én biztos, hogy megteszek mindent erőm szakadtáig, hogy a téli fűtésrendszerünket szépen önfenntartóvá tegyük. Nem látok más utat, őseink is csak ezen az úton jártak. Így legalább a kevés pénzünket népünk egyszerű fogatosainak, erdőmunkásainak adhatjuk, és nem távoli országok mágnásainak.
5. Vízszámláink hihetetlenül magasak. Csíksomlyón sikerült befogni egy forrást, kis tavat is ástunk, így az öntözéshez, állatok itatásához, locsoláshoz a víz Istentől van. Tovább is szeretnénk lépni ebben az irányban. Minden házra Isten bőséges esőt csorgat, fel kell fogni azt a vizet locsolásra, kocsi mosásra stb. Minden ház a fenntartási költségeit tudatosan le kell faragja. A gyerekeinket is erre az egyszerű, takarékos, fenntartható pályára kell állítanunk. El kell magyarázni, hogy nem kell a vízcsapokat maximumra kinyitni kézmosás alatt. A villanyokat le kell oltani ott ahol nem vagyunk, a fűtés, szellőztetés kérdéseiről sokat beszéltünk, de ti a gyerekekkel ezt tanévkezdéskor újból vegyétek át. Ebben az irányban minden javaslatot hálás szeretettel fogadunk. Rég, hogy kérem a házak vezetőit, hogy ebben az irányban tett lépésekről is be kell számolni írásban, hadd tanuljunk egymástól!

Próbáljunk egy fenntartható rendszert működtetni, és gyermekeinket is abba belenevelni. Biztos, hogy jön a tél, és nem kell megijedni a közelgő fagyos időtől, de fel kell készülni rá.

A közelgő gazdasági összeroppanástól sem kell pánikolni – senki nem tudja még, hogy mit hoz a holnap – de szerintem bölcsen, okosan félre kell tenni a lezser nyári ruhát, és fel kell készülni a komoly mínuszokra, mert biztos, hogy ennek a sok pazarlásnak meglesz a böjtje.

Az Isten adta holnapban bízva:

Csaba testvér

CSALÁDI LITURGIA SZENTESTE

„Mert gyermek születik, fiú adatik nekünk..." (Iz 9, 5)

(A közös, ünnepi vacsora előtt végezzük, a szobában legyen félhomály.)

Édesapa: **Könyörögjünk! Istenünk, te az emberi természet méltóságát csodálatosan megalkottad és még csodálatosabban megújítottad. Add, kérünk, hogy részesedjünk Fiad istenségében, aki szeretetből magára vette emberi természetünket. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.**

Édesanya: ***„A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad."*** (Iz 9,1)

(Gyújtsuk meg a fenyőfán a gyertyákat, alatta ne legyen még semmi.)

ÉNEK: Mennyből az angyal H 25. (1-2. vsz., lehetőleg ne magnóról vagy CD-ről, hanem énekeljük)

Édesapa: Evangélium Szent Lukács könyvéből

(Lk 2,1-20. – felolvasni, utána helyezzük el a betlehemet a fenyőfa alatt vagy mellett, majd tartsunk 1-2 perc csendet.)

ÉNEK: Pásztorok, pásztorok... H 32. (1-2. vsz.)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Az Úr dicsősége beragyogta őket ...3
Carlo Carretto: Az eljövendő Isten 4
Ági: Hogyan változtatta meg Jézus az életemet ...6
Üzenetek Gisela Máriának (II/2. rész) 10
T. Éva: Mondd el másoknak, hogy szereted őket . 12
Merlin Carothers: Örülj annak, amid van! 13
T. Éva: Beszámoló a karizmatikus találkozóról . 14
Andrea: Egy lelkigyakorlat margójára (II/1) ... 15
Csaba testvér: Az előttünk álló időkről 16

Az újságban látható grafikákat (1., 3., 5., 13. és 15. oldal) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

KÖNYÖRGÉSEK

(A fohászokra feleljük közösen: Áraszd ránk fényességed!)

Gyermek: Urunk Jézus, ma, amikor megköszönjük, hogy emberré lettél...

Édesanya: Urunk Jézus, ma, amikor megköszönjük, hogy szegénységben születtél...

Édesapa: Urunk Jézus, ma, amikor megtanítasz arra, hogy nagyobb boldogság adni, mint kapni...

Nagyszülő: Urunk Jézus, ma, amikor megtanítasz a magunkat elfelejtő, önzetlen szeretet titkára...

Gyermek: Urunk Jézus, ma, amikor megajándékozol minket a szerető szív békességével...

Édesanya: Urunk Jézus, ma, amikor megtanítasz arra: minden ajándék arra utal, hogy Te önmagadat adtad nekünk ajándékba az első karácsonykor...

Gyermek: Urunk Jézus, ma, amikor beteg, szomorú és elhagyatott embertársainkért is fohászkodunk...

Édesanya: Imádkozzunk családunk élő és elhunyt tagjaiért, hogy lélekben ők is velünk legyenek! Miatyánk... Üdvözlégy... Adj Uram boldog feltámadást nekik, és az őrök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békében!

ÉNEK: Istengyermek H 23.(1-2. vsz.)

Édesapa: **Könyörögjünk! Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy ebben az örömteli, ünnepi órában imádságban együtt emlékeztünk meg születésnapodról. Add, hogy el ne felejtsük: az igazi Szeretet mindig Ajándék, és valahol legbelül titok is. Őrizd meg bennünk karácsony örömét, hogy amikor ránk nehezedik a hétköznapok gondja-baja, erőt tudjunk meríteni megtestesülésed csodálatos eseményéből, aki élsz és uralkodsz, mindörökkön örökké! Ámen.**

ÉNEK: Dicsőség, mennyben az Istennek... H 21. (1-2. vsz., majd ajándékozzuk meg egymást, utána pedig fogyasszuk el jóízűen az ünnepi vacsorát!)

Minden kedves olvasónknak áldott ünnepeket kívánunk!

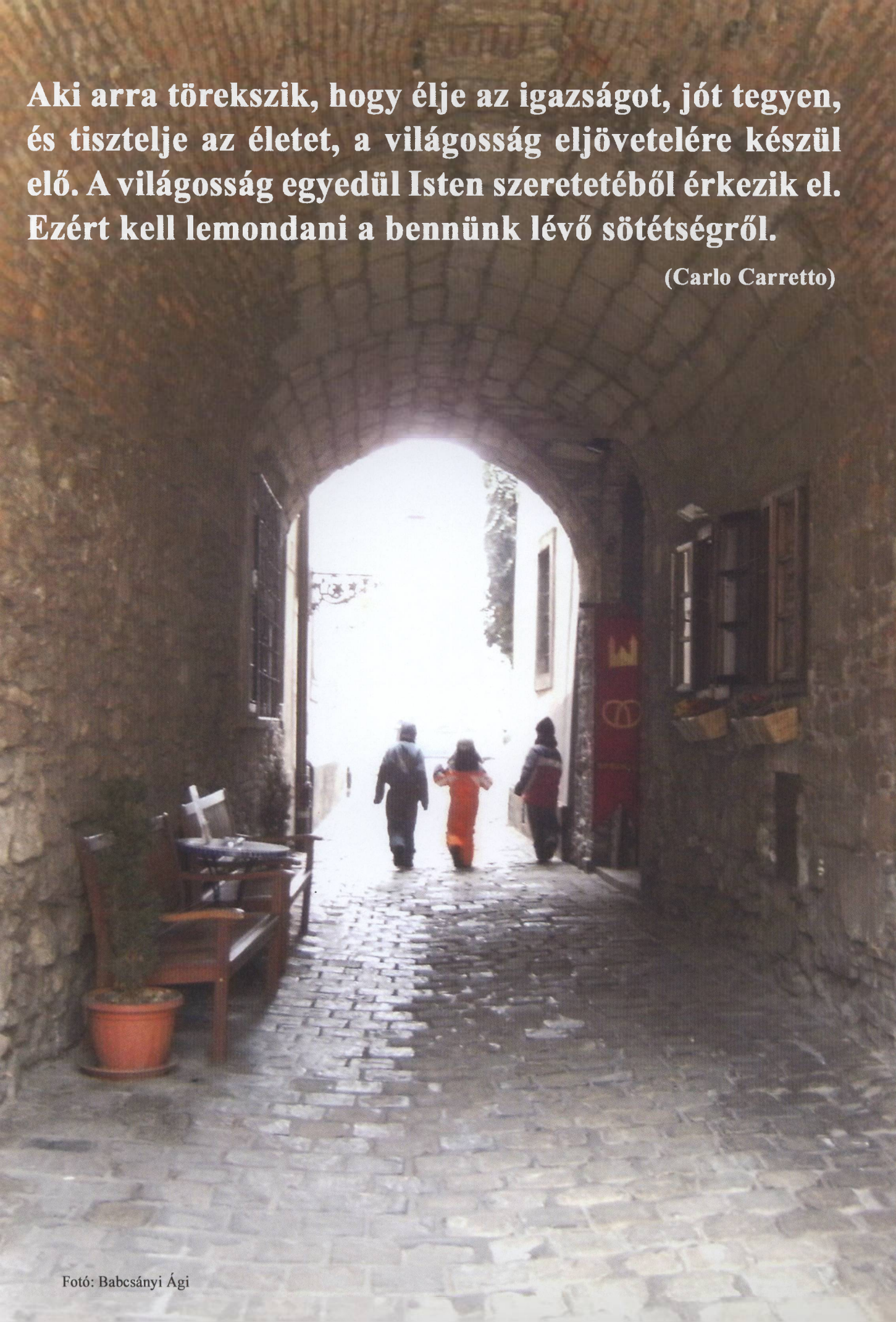
MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

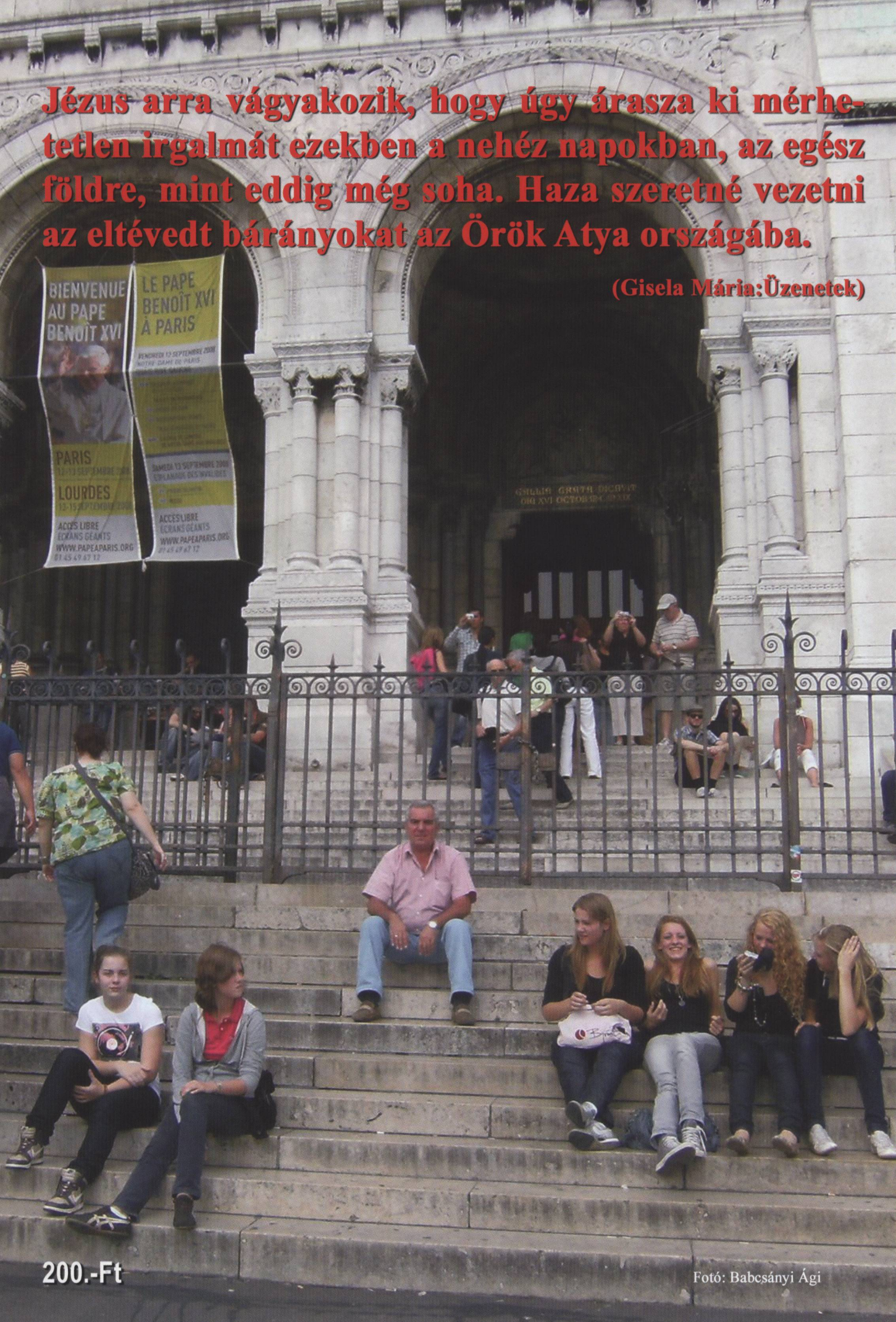
Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

Aki arra törekszik, hogy élje az igazságot, jót tegyen, és tisztelje az életet, a világosság eljövetelére készül elő. A világosság egyedül Isten szeretetéből érkezik el. Ezért kell lemondani a bennünk lévő sötétségről.

(Carlo Carretto)

Fotó: Babcsányi Ági

Jézus arra vágyakozik, hogy úgy árasza ki mérhetetlen irgalmát ezekben a nehéz napokban, az egész földre, mint eddig még soha. Haza szeretné vezetni az eltévedt bárányokat az Örök Atya országába.

(Gisela Mária:Üzenetek)

200.-Ft

Fotó: Babcsányi Ági